

заван от пажове, които подигнаха тежката сирийска завеса. Като видя дъщеря си необлечена и тъй скръбна и изплашена, веждите му се начумериха. Ала той въздържа гнева си и каза спокойно:

— Нарито дъо Туси и останалите фрушки барони ни чакат в престолната, за да поздравят майка ти и тебе. Дойдох да те взема. По-скоро.

Елена погледна изплашена майка си. Анна прехапа устни. Ноздрите ѝ потрепераха, след това тя доби дързост и каза твърдо:

— Елена не желае да се явява пред гостите.

Очите на самодържеца широко се отвориха, сякаш не можеха да повярват това, което виждат. Анна да му противоречи! Анна да се опълчва срещу него...

Това ставаше за пръв път в живота им.

Той полека се извърна и изчезна, без да каже нито дума.

Майката и дъщерята се хвърлиха една друга в прегръдките. Разкайни и изплашени.

Не. Какво значеха тук личните болки и скърби, желанията и копнежите на едно младо сърце? То трябваше да мълчи пред бащината воля, пред високите повели на държавните нужди. Елена трябваше да се пожертвува. Тя бе царска дъщеря. И тя не биваше да има сърце. И ней бяха забранени най-простите човешки чувства. От невръстно дете още тя трябваше да усети желязната и смазваща тежест на царския жребий. Защото трябваше да се запази целостта на великото царство, трябваше да се запази мира за хилядите люде, които цели векове бяха напразно хабили сили в безполезна и безсмислена бран.

Постигнатото с толкова усилия, не биваше да се разрушава.

Когато самодържецът изпрати великия примикюр да попита го-това ли е царкинята, Елена и майка ѝ веднага го последваха, заобиколяваха колени от свитата си.

Хубавата българска царкиня бе закрепила на устните си блескава усмивка. Ланитите ѝ бяха покрити с лека руменина. Тънката